„SEPTYNIŲ SESERŲ“ AUTORĖ

LUCINDA RILEY

KAI KURIOS PASLAPTYS SLYPI ARČIAU, NEI MANĖTE

Drugelių kambarys

TARPTAUTINIS BESTSELERIS

TYTO ALBA

LUCINDA
RILEY

Drugelių kambarys

ROMANAS

Iš anglų kalbos vertė
Ieva Albertavičienė

VILNIUS 2020

Lucinda RILEY
THE BUTTERFLY ROOM
Pan Macmillan,
London, 2019

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos nacionalinės Martyno Mažvydo bibliotekos Nacionalinės bibliografijos duomenų banke (NBDB).

Šį leidinį draudžiama atgaminti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn.

Draudžiama šį kūrinį, esantį bibliotekose, mokymo įstaigose, muziejuose arba archyvuose, mokslinių tyrimų ar asmeninių studijų tikslais atgaminti, viešai skelbti ar padaryti visiems prieinamą kompiuterių tinklais tam skirtuose terminaluose tų įstaigų patalpose.

Copyright © Lucinda Riley, 2019
© Ieva Albertavičienė, vertimas į lietuvių kalbą, 2020
© „Tyto alba“, 2020

ISBN 978-609-466-471-7

Admirolo namas, Sautvoldas, Safolkas

1943 metų birželis

– Nepamiršk, mieloji, tu esi fėja, tyliai sklendžianti virš žolės ant ore plevenančio voratinklio, pasirengusi šilkiniu tinklu sugauti savo grobį. Žiūrėk! – jis sušnibždėjo man į ausį. – Štai jis, ant to lapelio. Nagi, skrisk!

Kaip jis buvo mane išmokęs, kelioms sekundėms užsimerkiau ir pasistiebiau ant pirštų galiukų, įsivaizduodama, kaip mano mažos pėdos atsiplėšia nuo žemės. Tada pajutau, kaip tėtis delnu švelniai stumtelėjo pirmyn. Atsimerkusi sutelkiau dėmesį į ryškiai melsvus sparnelius ir nuskriejau du žingsnius, mesdama tinklelį ant gležno budlėjos krūmo lapo, kur tupėjo juodataškis melsvys.

Tinkleliui leidžiantis ant grobio oro gūsis perspėjo melsvį ir šis praskleidė sparnus, ruošdamasis pakilti. Tačiau buvo per vėlu, nes aš, Pouzė, fėjų princesė, sugavau jį. Žinoma, jo niekas neskriaus, tik nunešiu jį apžiūrėti Lorensui, stebuklingų žmonių karaliui, – kuris taip pat buvo ir mano tėtis, – o tada drugys

bus paleistas, prieš tai gavęs progą pasigardžiuoti pačiu geriausiu nektaru.

– Kokia tu šaunuolė, mano Pouze! – tarė tėtis, kai per lapiją sugrįžau pas jį ir išdidžiai įteikiau tinklelį.

Tėtis tupėjo, tad mudviejų akys – tokios panašios, kaip visi sakė, – susitiko vienam lygmeny, mudu kartu džiaugėmės ir didžiavomės ką tik nuveiktu darbu.

Mačiau, kaip jis palenkė galvą, apžiūrinėdamas drugį, kuris sustingęs laikėsi kojelėmis įsikibęs į savo baltą tinklo kalėjimą. Tėčio plaukai buvo tamsiai rusvi ir nuo tepalo, kuriuo jis tepdavosi, mėgindamas juos suploti, saulėje spindėjo kaip Deizės nušveisto ilgo pietų stalo paviršius. Jie ir kvepėjo nuostabiai – juo ir nusiraminimu, nes jis buvo „namai“ ir aš mylėjau jį labiau už viską abiejuose savo pasauliuose, žmonių ir fėjų. Žinoma, mylėjau ir mamą, bet, nors ji beveik visą laiką būdavo namie, nejaučiau, kad ją pažinočiau taip gerai kaip tėtį. Ji daug laiko praleisdavo savo kambaryje skųsdamasi migrena, o kai iš jo išeidavo, visada buvo pernelyg užsiėmusi, kad skirtų man dėmesio.

– Jis nuostabus, mieloji! – pasakė tėtis, pakėlęs į mane akis. – Tikra retenybė šiose pakrantėse, be abejonės, karališkos kilmės.

– Gal tai drugelių princas? – paklausiau.

– Gali būti, – sutiko tėtis. – Turėsime elgtis su juo nepaprastai pagarbiai, kaip reikalauja jo karališkosios didenybės statusas.

– Lorensai, Pouze... pietūs! – iš už lapijos atsklido balsas.

Tėtis atsistojo, iškilo virš budlėjos krūmo ir pamojavo per veją Admirolo namo terasos link.

– Ateiname, brangioji! – garsiai šūktelėjo, nes buvome gan toli.

Mačiau, kaip jam aplink akis išryškėjo raukšlelės, kai nusi-

šypsojo žiūrėdamas į savo žmoną – mano mamą, stebuklingų žmonių karalienę, kuri nieko nenutuokė apie savo kilmingą padėtį. Tai buvo tik mudviejų su tėčiu žaidimas.

Susikibę rankomis ėjome per veją, uosdami ką tik nupjautos žolės kvapą, kuris man siejosi su laimingomis dienomis sode: mamos ir tėčio draugais, šampanu vienoje rankoje ir kroketo plaktuku kitoje, taukšėjimu į kamuoliuką, kuris riedėdavo per kroketo aikštės žolę, specialiai tėčio nupjautą tokioms progoms...

Tokių laimingų dienų pasitaikydavo vis rečiau nuo tada, kai prasidėjo karas, todėl prisiminimai apie jas buvo dar brangesni. Dėl karo tėtis pradėjo šlubuoti, tad ėjome gan lėtai ir man tai patiko, nes reiškė, jog ilgiau turėsiu jį vien sau. Dabar jis jaučiasi daug geriau nei tada, kai pirmą kartą grįžo iš ligoninės. Tada sėdėjo neįgaliojo vežimėlyje kaip senas žmogus, o ir akys atrodė papilkėjusios. Bet mamai ir Deizei rūpinantis juo, o man skaitant jam pasakų knygeles tėtis ėmė greitai taisytis. Dabar jam net nereikia pasiremti į lazdelę, nebent eitų kur nors toliau už mūsų žemės ribų.

– Na, Pouze, bėk nusiplauti rankų ir veido. Pasakyk mamai, kad nešu įkurdinti mūsų naująjį svečią, – kai priėjome į terasą vedančius laiptelius, pasakė tėtis, rodydamas tinkleliu į duris.

– Gerai, tėti, – atsakiau, o jis nusisuko, nužingsniavo per veją ir galiausiai pradingo už aukštos buksmedžių gyvatvorės.

Jis traukė į pastatą, dėl geltonų plytų bokštelio atrodantį kaip tobula pasakų pilis, kurioje gyvena fėjos ir jų draugai drugeliai. Tėtis joje praleisdavo daug laiko. Vienas. Man būdavo leidžiama tik įkišti nosį į nedidelį apskritą kambarį iškart už pagrindinių Pilies durų – jis buvo labai tamsus ir atsidavė su-

pelijusiomis kojinėmis, – kai mama paprašydavo kviesti tėtį pietų.

Kambaryje apačioje tėtis laikė, kaip jis vadino, „lauko įrangą“: teniso raketes, kroketo vartelių kuolelius, dumblinus guminius batus. Manęs niekada nekvietė užlipti laiptais, kurie vis sukosi ir sukosi, kol pasiekė viršų (žinau tai, nes kartą slapta jais užlipau, kai mama pakvietė tėtį namo atsiliepti telefonu). Labai nusivyliau pamačiusi, kad jis jau buvo užrakinęs didžiules ąžuolines duris, pasitikusias mane laiptų viršuje. Nors rutulio formos rankeną sukau taip stipriai, kiek tik leido maži delniukai, jos nepasidavė. Žinojau, kad, ne taip kaip apačioje, šiame kambaryje yra daug langų, nes jie matyti iš lauko. Pilis man šiek tiek priminė Sautvoldo švyturį, tik vietoj ryškios prožektoriaus šviesos jos viršus buvo papuoštas auksine karūna.

Lipdama terasos laiptais palaimingai atsidūsėjau, žvelgdama į dailias pagrindinio namo rausvų plytų sienas su virtine pailgų pakeliamųjų langų, kurių kraštus buvo apsiviję žalsvi visterijos ūseliai. Pamačiau, kad terasoje pietums dengiamas senas kaldintos geležies stalas, labiau žalias nei juodas, kaip turėtų būti. Ant jo buvo tik trys kilimėliai-padėkliukai ir vandens stiklinės, o tai reiškė, kad pietausime tik mes, – labai neįprasta. Pagalvojau, kad bus gera turėti mamą ir tėtį tik sau. Pro plačias duris įžengusi į svetainę apėjau damastu trauktas sofas, stovinčias aplink milžinišką marmurinį židinį – tokį didelį, kad praėjusiais metais Kalėdų Senelis sugebėjo per kaminą juo nuleisti spindintį raudoną dviratį, – ir nubėgau koridorių labirintu, vedančiu į pirmo aukšto tualetą. Uždariusi duris abiem rankomis atsukau didelį sidabrinį čiaupą ir kruopščiai jas nusiploviau. Pasistiebusi pasižiūrėjau į savo atvaizdą veidrodyje, tikrindama, ar neišsipurvinusi. Mamai buvo itin

svarbu išvaizda – tėtis sakė, kad tai dėl jos prancūziškos kilmės, – ir vargas tam iš mūsų, kuris pasirodydavo prie stalo turėdamas bent dėmelę.

Bet net ir jai nepavykdavo suvaldyti mano standžių rudų garbanų, kurios vis ištrūkdavo iš kietai supintų kasų ir raitėsi man ant sprando arba išslysdavo iš segtukais virš kaktos susegtų plaukų. Kai vieną vakarą tėtis apkamšė mane lovoje, paklausiau, ar negalėčiau pasiskolinti jo plaukų tepalo, manydama, kad su juo pagaliau sutramdyčiau savo garbanas, bet tėtis tik sukikeno, sukdamas mano sruogą ant piršto.

– Jokiu būdu. Man labai patinka tavo garbanėlės, mieloji, ir jei tik būtų mano valia, leisčiau tau kasdien vaikščioti palaidais, ant pečių krintančiais plaukais.

Grįždama koridoriumi į terasą vėl pagalvojau, kad norėčiau tokių kaip mamos žvilgančių, visiškai tiesių šviesių plaukų. Jie buvo baltojo šokolado, kurį ji po pietų patiekdavo su kava, spalvos. Mano plaukai buvo labiau *café au lait** atspalvio, ar bent taip sakydavo mama; aš tai vadinau rudos pelės spalva.

– Štai kur tu, Pouze, – tarė mama man atėjus į terasą. – Kur tavo skrybėlė nuo saulės?

– Ak, tikriausiai palikau sode, kai su tėčiu gaudėme drugelius.

– Kiek kartų tau sakiau, kad veidas nudegs saulėje ir susiraukšlėsi kaip sena džiovinta slyva? – man atsisėdus tarė ji. – Būdama keturiasdešimties atrodysi kaip šešiasdešimtmetė.

– Taip, mama, – sutikau, galvodama, kad keturiasdešimties ir taip būsiu labai sena ir tada man jau bus vis vien.

– Kaip laikosi kita mano mylimiausia mergytė šią puikią dieną?

---

* kavos su pienu *(pranc.)*.

Išdygęs terasoje tėtis čiupo mamą į glėbį ir iš ąsočio, kurį ji laikė rankose, ant pilkų akmens plokščių išsilaistė vanduo.

– Atsargiai, Lorensai! – susiraukusi subarė jį mama, tada išsilaisvino iš glėbio ir padėjo ąsotį ant stalo.

– Argi tai ne nuostabi diena gyventi? – sėsdamasis priešais mane nusišypsojo jis. – Atrodo, kad oras bus geras ir savaitgalį per mūsų vakarėlį.

– Rengsime vakarėlį? – paklausiau, kai mama atsisėdo šalia tėčio.

– Taip, mieloji. Tavo tėtis mano, jog yra pakankamai sveikas grįžti į savo tarnybą, todėl mudu su mama nusprendėme paskutinį kartą pasilinksminti, kol dar galime.

Man suvirpėjo širdis, kai Deizė, mūsų viską daranti ir vienintelė tarnaitė nuo tada, kai kiti išėjo į karą, patiekė mėsos su ridikėliais. Negalėjau pakęsti ridikėlių, bet tai buvo viskas, kas liko iš mūsų daržo, nes visa kita, ką ten auginome, turėjo būti siunčiama kareiviams maitinti.

– Ar ilgam išvažiuosi, tėveli? – tyliai ir sunkiai ištariau, nes gerklę buvo užspaudęs didžiulis gniužulas.

Atrodė, lyg ten jau būtų įstrigęs ridikėlis, ir pajutau, jog netrukus pravirksiu.

– Ak, dabar neturėtų ilgai užtrukti. Visi žino, kad hunai* pasmerkti pralaimėti, bet, supranti, aš turiu padėti savo bičiuliams pasiekti persilaužimą. Negaliu jų nuvilti, ar ne?

– Ne, tėveli, – ištariau virpančiu balsu. – Bet tavęs juk nesužeis darkart?

---

* Pirmojo ir Antrojo pasaulinių karų metais vokiečiai buvo vadinami hunais, tai yra vaizduojami kaip barbarai, nuo kurių reikia apginti Vakarų civilizaciją. *(Visos pastabos vertėjos.)*

– Tikrai ne, brangioji. Tavo tėtis – nesunaikinamas, tiesa, Lorensai?

Mačiau, kaip mama nervingai jam šyptelėjo, ir pamaniau, kad ji jaudinasi ne ką mažiau už mane.

– Iš tiesų, mano meile, – tarė jis ir suėmęs stipriai spustelėjo jai delną. – Toks ir esu.

– Tėveli? – kitą rytą per pusryčius kreipiausi į jį, atsargiai merkdama skrebučių pagaliukus į kiaušinį. – Šiandien taip karšta, gal galime nuvažiuoti į paplūdimį? Jau labai seniai ten nebuvome.

Mačiau, kaip tėtis dirstelėjo į mamą, bet ji skaitė laiškus prie puodelio *café au lait* ir nepastebėjo. Mama visada gaudavo daugybę laiškų iš Prancūzijos, visi būdavo parašyti ant plonyčio popieriaus, plonesnio net už drugelio sparnelį, ir tai mamai labai tiko, nes viskas, susiję su ja, buvo laiba ir trapu.

– Tėveli? Į paplūdimį? – priminiau jam.

– Mano mieloji, deja, šiuo metu paplūdimyje negalime žaisti. Jame pilna minų ir spygliuotos vielos. Ar prisimeni, ką tau pasakojau apie tai, kas praėjusį mėnesį nutiko Sautvolde?

– Taip, tėveli.

Nuleidau akis į kiaušinį ir nusipurčiau prisiminusi, kaip Deizė nešė mane į Andersono slėptuvę (maniau, kad ji taip pavadinta, nes tokia mūsų pavardė, todėl labai suglumau, kai Meibelė pasakė, kad ir jos šeima turi Andersono slėptuvę, nors jos pavardė buvo Prais). Tada atrodė, jog griaudžia ir žaibuoja visas dangus, bet tėtis pasakė, jog tuos griausmus siunčia ne Dievas, o Hitleris. Slėptuvėje susispietėme į krūvą, tėtis pasiūlė apsimesti, jog esame ežių šeimyna, o aš turėčiau susiriesti kaip mažutis

ežiukas. Mama supyko ant jo, kad pavadino mane ežiu, bet man patiko mintis, jog esu ežiukas, saugiai įsirausęs po žeme, kol virš mūsų kariauja žmonės. Galiausiai siaubingi garsai nutilo. Tėtis pasakė, kad visi galime grįžti į lovas, bet man buvo liūdna, kad turiu viena grįžti į savo žmogišką lovą, užuot visiems kartu likus mūsų urve.

Kitą rytą užtikau Deizę verkiančią virtuvėje, bet ji nesakė, kas nutiko. Pieno vežimaitis tądien neatvažiavo, o tada mama pasakė, kad neisiu į mokyklą, nes jos jau nebėra.

– Bet kaip gali nebūti mokyklos, mama?

– Ant jos nukrito bomba, *chérie**, – atsakė ji, išpūsdama cigaretės dūmą.

Dabar mama rūkė ir aš jaudinausi, kad ji gali padegti skaitomus laiškus, nes laikė juos prisikišusi prie pat veido.

– O kaip mūsų paplūdimio namelis? – paklausiau tėčio.

Man labai patiko mūsų namelis – jis buvo nudažytas šviesiai geltona spalva ir stovėjo pačiame gatvės gale, taigi žiūrėdami į kitą pusę galėjome įsivaizduoti, kad esame vieninteliai žmonės paplūdimyje, besitęsiančiame daugybę kilometrų, tačiau atsigręžę atsidurdavome visai netoli malonaus vyro, prie tilto į jūrą pardavinėjančio ledus. Mudu su tėčiu visada statydavome prašmatnias smėlio pilis su bokšteliais ir grioviais aplink, pakankamai dideles, kad jose galėtų gyventi maži krabai, jei išdrįstų prie jų prisiartinti. Mama niekad nemėgo paplūdimio, sakydavo, kad ten „per daug smėlio“. Mano manymu, tai tas pats, kaip sakytum, kad jūra per daug šlapia.

Kaskart nuėję į paplūdimį pamatydavome seną žmogų su plačiakrašte skrybėle, lėtai vaikštantį jūros pakrante, baksnojantį

* mieloji *(pranc.)*.

smėlį ilga lazda, bet ne tokia, kokia pasiremdavo tėtis. Tas vyras nešdavosi didelį maišą ir retkarčiais sustojęs imdavo kasti smėlį.

„Ką jis daro, tėveli?“ – kartą paklausiau.

„Jis yra pajūrio bastūnas, mieloji. Vaikščioja pakrante, šukuodamas smėlį, ieškodamas daiktų, jūros išplautų iš laivų arba atneštų iš tolimų krantų.“

„Ak, suprantu, – tariau, nors tas vyras neturėjo jokių šukų ir jau tikrai ne tokių, kokiomis Deizė kas rytą vargais negalais iššukuodavo man plaukus. – Kaip manai, ar jis ras užkastą lobį?“

„Esu tikras, jei ilgai ieškos, vieną dieną tikrai ką nors ras.“

Labai susidomėjusi žiūrėjau, kaip vyras kažką ištraukė iš duobės ir, nubraukęs smėlį, pamatė, kad tai tik senas emaliuotas arbatinis.

„Koks nusivylimas“, – atsidusau.

„Mieloji, nepamiršk, kad vieno žmogaus šiukšlės kitam gali tapti auksu. Galima sakyti, mes visi panašūs į pajūrio bastūnus, – tarė tėtis, prisimerkęs žiūrėdamas į saulę. – Vis ieškom ir ieškom, tikėdamiesi rasti tą sunkiai aptinkamą paslėptą lobį, kuris praturtintų mūsų gyvenimą, o kai vietoj spindinčio brangakmenio ištraukiame arbatinį, privalome ir toliau atkakliai ieškoti.“

„Tu vis dar ieškai lobio, tėveli?“

„Ne, mano fėjų princese, aš jį jau radau“, – nusišypsojo jis ir pabučiavo mane į viršugalvį.

Man ilgai zyzus, tėtis galop pasidavė ir nusprendė vežti mane prie upės nusimaudyti. Deizė padėjo apsivilkti maudymosi kostiumėlį, ant mano garbanų užmovė kepuraitę ir įlipau į tėčio automobilį. Mama sakė, kad yra pernelyg užsiėmusi pasiren-

gimu vakarėliui, kuris turėjo vykti kitą dieną, bet man tai tiko, nes šitaip fėjų karalius ir aš galėsime savo rūmuose priimti visus upės gyvius.

– Ar ten yra ūdrų? – paklausiau, kai per banguojančius žalius laukus nuvažiavome į priešingą nuo jūros pusę.

– Jei nori pamatyti ūdrą, turi elgtis labai tyliai, – atsakė jis. – Ar tau pavyktų, Pouze?

– Žinoma!

Važiavome ilgai ir pagaliau pamačiau už nendrynų vingiuojančią melsvą vandens juostą. Tėtis pastatė automobilį ir abu patraukėme prie upės; jis nešėsi visą mūsų mokslinę įrangą: fotoaparatą, drugelių tinklelius, limonadą ir sumuštinius su sūdyta jautiena.

Virš upės sklandę laumžirgiai greitai pradingo, kai taškydamasi puoliau į vandenį. Vanduo buvo maloniai vėsus, bet man perštėjo galvą ir buvo karšta su maudymosi kepuraite, todėl numečiau ją ant kranto, kur tėtis jau taip pat buvo persirengęs maudymosi kostiumu.

– Jei čia ir buvo ūdrų, tai visos seniai paspruko nuo tokio triukšmo, – brisdamas į vandenį pasakė tėtis. Vanduo siekė jam tik kelius, nes jis buvo aukštas. – Pažiūrėk į šiuos skendenius, gal reikėtų šiek tiek jų parsivežti namo mūsų kolekcijai?

Kartu įkišome rankas į vandenį ir ištraukėme vieną iš geltonų gėlių su šaknų svogūnėliais. Tarp jų gyveno daugybė vabzdžių, todėl pripylėme į stiklainį vandens ir saugiai įdėjome į jį savo augalą.

– Ar prisimeni jo lotynišką pavadinimą, mieloji?

– *Ultri-cu-la-ria!* – išdidžiai atsakiau ir išlipusi iš vandens atsisėdau šalia jo ant žolėto kranto.

– Šaunuolė. Pažadėk, kad ir toliau kaupsi mūsų kolekciją. Jei

pamatysi įdomų augalą, suslėk jį, kaip rodžiau. Man juk reikės pagalbos rengiant knygą, kol būsiu išvykęs, Pouze.

Jis padavė man sumuštinį iš iškylų pintinės ir paėmiau jį, stengdamasi atrodyti labai rimta kaip tikra mokslininkė. Norėjau, kad tėtis žinotų, jog gali man patikėti savo darbą. Prieš karą jis buvo botanikas ir rašė tą knygą beveik tiek laiko, kiek man buvo metų. Dažnai užsidarydavo Pilyje „pamąstyti ir rašyti“. Kartais parsinešdavo knygą į namus ir parodydavo man savo piešinius.

Jie buvo nuostabūs. Tėtis aiškino, kad knyga apie arealą, kuriame gyvename, ir joje buvo daug gražių drugelių, vabzdžių ir augalų piešinių bei paveikslėlių. Kartą man sakė, kad jei nors vienas dalykas pasikeistų, gali sutrikti visa aplinkos pusiausvyra.

– Kad ir šie mašalai, – tarė tėtis, vieną karštą vasaros vakarą rodydamas į erzinantį jų debesį. – Jie yra gyvybiškai reikalingi visai ekosistemai.

– Bet jie mums gelia, – pasakiau, pliaukštelėdama vieną.

– Taip, tokia jų prigimtis, – sukikeno jis. – Tačiau be jų daugybė paukščių rūšių neturėtų nuolatinio maisto šaltinio ir jų populiacija labai sumažėtų. O jei tai paveiktų paukščių populiaciją, kiltų pavojus ir likusiai mitybos grandinei. Be paukščių kitiems vabzdžiams, tokiems kaip žiogai, liktų mažiau plėšrūnų, todėl jie daugintųsi tol, kol suėstų visus augalus. O be augalų...

– Neliktų maisto visiems žoliaėdžiams.

– Taip, žolėdžiams. Taigi matai, viskas svyruoja trapioje pusiausvyroje. O vienas drugelio sparnų suplazdenimas gali netgi sukelti chaosą pasaulyje.

Galvojau apie tai dabar, kramtydama sumuštinį.

– Turiu tau kai ką ypatingo, – tarė tėtis, kišdamas ranką į kuprinę.

Jis ištraukė žvilgią skardinę ir padavė man. Atidariusi ją pamačiau dešimtis idealiai nudrožtų visų vaivorykštės spalvų pieštukų.

– Kol būsiu išvykęs, turėsi toliau daug piešti, kad man grįžus galėtum parodyti, kokią pažangą padarei.

Linktelėjau, pernelyg džiaugdamasi dovana, kad įstengčiau kalbėti.

– Kai studijavau Kembridže, mus mokė, kaip iš tiesų žiūrėti į pasaulį, – ėmė pasakoti tėtis. – Daugybė žmonių vaikšto kaip akli, nepastebėdami juos supančio grožio ir stebuklų. Bet tu ne, Pouze. Tu jau dabar matai daug daugiau nei kiti. Piešdami gamtą pradedame ją suprasti: matome skirtingas jos dalis ir suprantame, kaip jos susijungusios. Piešdama tai, ką matai, ir tyrinėdama, *tu* gali padėti ir kitiems suvokti gamtos stebuklingumą.

Kai grįžome namo, Deizė išbarė mane, kad susišlapinau plaukus, ir nusivedė į vonią. Man tai atrodė nelogiška, nes ji ketino ir vėl juos sušlapinti. Tada Deizė paguldė mane į lovą ir užsklendė duris, o aš slapta iš jos išlipau, pasiėmiau naujuosius spalvotus pieštukus ir glosčiau švelnius, bet aštrius jų galiukus. Mąsčiau, kad jei daug piešiu, kai tėtis grįš iš karo, galėsiu jam parodyti, jog jau esu pakankamai įgudusi ir galiu stoti į Kembridžą – net jei esu tik mergaitė.

Kitą rytą pro savo miegamojo langą žiūrėjau, kaip mūsų įvaža atrieda automobiliai. Visuose net susigrūdę sėdėjo keleiviai; girdėjau, kaip mama sakė, jog visi jos draugai sudėjo į bendrą krūvą degalų kuponus, kad galėtų atvykti iš Londono. Tiesą sakant, ji pavadino juos *émigrés*. Kadangi nuo pat kūdi-

kystės kalbėjo su manimi prancūziškai, žinojau, jog tai reiškia „emigrantai“. Žodyne buvo parašyta, kad tai yra žmogus, iš gimtosios šalies persikėlęs gyventi į kitą šalį. Mama sakė, jog atrodo, kad visas Paryžius, bėgdamas nuo karo, persikėlė į Angliją. Aišku, žinojau, kad tai netiesa, bet vakarėliuose tikrai visada būdavo daugiau jos draugų prancūzų nei tėčio draugų anglų. Man tai visai patiko, nes jie buvo labai spalvingi, vyrai ryšėjo ryškiaspalves kaklaskares, vilkėjo brangakmenių spalvų smokingus, o moterys buvo pasipuošusios atlaso suknelėmis, ryškiai raudonai pasidažiusios lūpas. O geriausia buvo tai, kad jie visada atveždavo man dovanų – lyg per Kalėdas.

Tėtis vadindavo juos „mamos bohemiečiais“, o tai, pasak žodyno, reiškė kūrybingus žmones, tokius kaip menininkai, muzikantai, tapytojai. Kadaise mama dainavo garsiame Paryžiaus naktiniame klube, mėgau klausytis jos balso – jis buvo gilus ir švelnus kaip ištirpintas šokoladas. Aišku, ji nežinojo, kad klausausi, nes tuo metu turėdavau miegoti, bet kai namuose vykdavo vakarėlis, vis tiek būdavo neįmanoma užmigti, todėl nusėlindavau laiptais žemyn ir klausydavausi muzikos ir svečių šnekų. Atrodė, mama atgyja tokiais vakarais, tarsi visu kitu metu tarp vakarėlių ji dėdavosi negyva lėle. Mėgau klausytis jos juoko, nes, kai būdavome vieni, ji retai kada juokdavosi.

Tėčio draugai pilotai taip pat buvo malonūs, nors visi, regis, rengdavosi vienodai – tamsiai mėlyna ir ruda spalvomis, todėl sunkiai juos atskirdavau. Labiausiai mėgau savo krikštatėvį Ralfą, tėčio geriausią draugą, man jis atrodė labai išvaizdus su savo tamsiais plaukais ir didelėmis rudomis akimis. Vienoje iš mano pasakų knygelių buvo piešinys princo, kuris pabučiavo Snieguolę ir ji pabudo iš miego. Ralfas buvo labai panašus į tą princą. Be to, jis gražiai skambino pianinu – prieš karą buvo

koncertuojantis pianistas (prieš karą visi mano pažįstami suaugusieji, išskyrus mūsų tarnaitę Deizę, buvo kuo nors kitu). Dėdė Ralfas kažkuo sirgo, todėl negalėjo kariauti ar skraidyti karo lėktuvais. Tačiau jis turėjo, kaip sakydavo suaugusieji, „darbą prie stalo“, nors neįsivaizdavau, ką galima veikti prie stalo, nebent sėdėti, tad tikriausiai jis tą ir darė. Kai tėtis skraidė naikintuvu „Spitfire“, dėdė Ralfas kartais atvažiuodavo aplankyti mudviejų su mama ir tai mus labai pradžiugindavo. Jis atvykdavo sekmadienio pietų, o paskui skambindavo pianinu. Ne per seniausiai suskaičiavau, kad tėtis buvo išėjęs į karą penkerius metus iš visų septynerių, kuriuos nugyvenau šioje žemėje, ir mamai veikiausiai buvo labai liūdna tik su manimi ir Deize.

Sėdėjau ant suolelio prie lango, ištiesusi kaklą, kad pamatyčiau, kaip mama sveikinasi su svečiais ant plačių laiptų, vedančių prie pagrindinių namo durų po mano miegamuoju. Ji atrodė tokia žavi su tamsiai mėlyna suknele, derančia prie jos gražių akių, ir kai prie jos priėjo tėtis ir apglėbė per liemenį, pasijutau labai laiminga. Tada atėjo Deizė aprengti manęs nauja suknele, kurią buvo pasiuvusi iš senų žalių užuolaidų. Ji sušukavo man plaukus ir dalį jų gale surišo žaliu kaspinu, o aš nusprendžiau negalvoti apie tai, kad rytoj tėtis išvyksta, o Admirolo name ir tarp jo gyventojų vėl įsivyraus tokia tyla kaip prieš audrą.

– Pasirengusi lipti į apačią, Pouze? – paklausė Deizė.

Mačiau, kad ji buvo paraudusiais skruostais, prakaitavo ir atrodė labai pavargusi, tikriausiai dėl to, kad iš tiesų buvo labai karšta, o ji turėjo pati viena paruošti šitiek maisto tokiai daugybei žmonių. Pasistengiau jai kuo meiliau nusišypsoti.

– Taip, Deize, pasirengusi.

Iš tiesų mano vardas ne Pouzė; motinos garbei mane pavadino Adriana. Bet kadangi būtų buvę per sudėtinga mums abiem atsiliepti, šaukiamoms tuo pačiu vardu, buvo nuspręsta naudoti mano antrąjį vardą Rouzė, duotą mano anglės močiutės garbei. Deizė pasakojo, kad tėtis pradėjo mane vadinti Rouze Pouze, kai buvau kūdikis, ir ilgainiui kažkaip prilipo antroji vardo dalis. Visai tam neprieštaravau, nes maniau, kad jis man tinka daug labiau nei kuris nors iš tikrųjų vardų.

Kai kurie iš vyresnių tėčio giminaičių vis tiek vadindavo mane Rouze ir aš, žinoma, atsiliepdavau taip šaukiama, nes buvau išmokyta visada mandagiai atsakyti suaugusiesiems, tačiau visi vakarėlio svečiai pažinojo mane kaip Pouzę. Mane glėbesčiavo ir bučiavo, dovanojo nedideles kaspinais perrištas saldainių dėžutes. Mamos draugams prancūzams labiausiai patiko cukruoti migdolai, kuriuos, tiesą sakant, ne itin mėgau, bet žinojau, kaip sunku per karą gauti šokolado.

Sėdėdama prie ilgo stalo, pastatyto terasoje, kad visi tilptume, jausdama, kaip saulė kaitina mano plačiakraštę skrybėlę (su kuria man buvo tik dar karščiau) ir klausydamasi pašnekesių šurmulio, troškau, kad kiekviena diena Admirolo name būtų tokia kaip ši. Mama ir tėtis sėdėjo kartu viduryje, kaip karalius ir karalienė per priėmimą rūmuose, jis buvo ranka apglėbęs jos baltus pečius. Mama ir tėtis atrodė tokie nepaprastai laimingi, kad man net norėjosi verkti.

– Gerai jautiesi, mieloji Pouze? – paklausė greta manęs sėdintis dėdė Ralfas. – Čia velniškai karšta, – pridūrė ir, iš švarko kišenėlės išsitraukęs baltutėlę nosinę, nusibraukė nuo kaktos prakaitą.

– Taip, dėdė Ralfai. Tiesiog galvojau, kokie laimingi šiandien atrodo mama ir tėtis. Ir kaip liūdna, kad jis turi grįžti į karą.

– Taip.

Mačiau, kaip Ralfas pasižiūrėjo į mano tėvus, ir man pasirodė, kad jis taip pat nuliūdo.

– Na, bet jei viskas sėkmingai susiklostys, karas netrukus baigsis, – galiausiai ištarė. – Ir visi galėsime toliau ramiai gyventi.

Po pietų man leido truputį pažaisti kroketą, ir man stebėtinai gerai sekėsi. Veikiausiai todėl, kad dauguma suaugusiųjų buvo išgėrę nemažai vyno ir mušė rutulį į visas puses. Anksčiau girdėjau tėtį sakant, kad šiai progai jis ištuštins vyno rūsį, ir atrodė, jog svečiai jau pasistengė sudoroti didžiąją jo dalį. Niekaip nesupratau, kodėl suaugusieji norėjo prisigerti; mano nuomone, jie tik darydavosi triukšmingesni ir kvailesni, bet gal, kai suaugsiu, suprasiu. Eidama per veją teniso aikštelės link pamačiau po medžiu gulinčius vyrą, apkabinusį dvi moteris. Visi trys miegojo. Kažkas vienišas terasoje grojo saksofonu; pagalvojau, kaip gerai, kad arti mūsų negyvena jokie kaimynai.

Žinojau, kaip man pasisekė, kad gyvenu Admirolo name. Kai pradėjau lankyti vietinę mokyklą ir Meibelė, draugė, su kuria ten susipažinau, pakvietė išgerti arbatos, nustebau pamačiusi, jog jos šeima gyvena name, kur svetainė yra tiesiai už laukujų durų. Gale buvo mažutė virtuvė, o tualetas – lauke! Ji turėjo keturis brolius ir seses ir jie visi dalijosi vienu nedideliu miegamuoju antrame aukšte. Tada pirmą kartą sumojau, kad esu iš pasiturinčios šeimos, kad ne visi gyvena dideliuose namuose su parku vietoj darželio, ir likau gerokai sukrėsta. Kai Deizė atėjo manęs parsivesti namo, paklausiau jos, kodėl taip yra.

„Tai lyg ridentum lošimo kauliuką, Pouze, – pasakė Deizė

savo švelnia Safolko tarme. – Vieniems žmonėms pasiseka, o kitiems – ne.“

Deizė labai mėgo visokius posakius; pusės jų nesuprasdavau, bet džiaugiausi, kad tas kauliukas nurideno mane į sėkmingųjų pusę, ir nusprendžiau, kad reikia labiau melstis už tuos, kuriems ne taip pasisekė.

Nebuvau įsitikinusi, ar aš patinku savo mokytojai, panelei Dansart. Nors ji ragino mus visus kelti ranką, jei žinodavome atsakymą į klausimą, rodėsi, kad visada pakeliu ją pirmoji. Ji truputį pavartydavo akis ir kreivai šyptelėjusi pavargusiu balsu ištardavo: „Taip, Pouze.“ Kartą girdėjau, kaip ji kalbėjosi su kita mokytoja žaidimų aikštelėje, kur netoliese vyniojau ilgos šokinėjimo virvutės galą.

– Vienintelis vaikas šeimoje... auga tarp suaugusiųjų... ne pagal metus subrendusi...

Grįžusi namo pasižiūrėjau žodyne, ką reiškia „subrendęs“. Po to nustojau kelti ranką, nors atsakymas, kurį taip stengiausi sulaikyti, net degindavo gerklę.

Šeštą valandą po pietų visi pabudo ir išsiskirstė persirengti vakarienei. Nuėjau į virtuvę, ten Deizė parodė mano valgį.

– Tau šį vakarą duona su džemu, panele Pouze. Turiu dvi pono Ralfo atvežtas lašišas, kurių neatskiriu galvos nuo uodegos.

Deizė sukikeno iš savo pokšto ir man staiga jos pagailo, nes visą laiką labai sunkiai dirbo.

– Gal norėtum, kad padėčiau?

– Šį vakarą iš kaimo ateina dvi Mardžorės dukros padėti padengti stalą ir patarnauti, tad viskas bus gerai. Bet ačiū, kad paklausei, – šyptelėjusi tarė ji. – Tu – labai gera mergaitė.

Išgėrusi arbatą išsmukau iš virtuvės, kol Deizė nespėjo liepti pakilti į antrą aukštą ir ruoštis į lovą. Vakaras buvo toks gražus, norėjau eiti į lauką ir juo pasidžiaugti. Išėjusi į terasą pamačiau, kad saulė pakibusi tiesiai virš ąžuolų, siunčia įkypus spindulius ant žolės. Paukščiai čiulbėjo, tarsi būtų pats vidurdienis, ir vis dar buvo pakankamai šilta be megztinio. Atsisėdusi ant laiptelių nuleidau savo medvilninę suknelę žemiau kelių ir ėmiau stebėti drugelį admirolą, nutūpusį ant augalo nuolaidžioje gėlių lysvėje, vedančioje į sodą. Visada maniau, kad mūsų namas pavadintas vardu drugelių, taip dailiai plevenančių tarp krūmų. Labai nuliūdau iš mamos sužinojusi, kad jis pavadintas mano proproprosenelio (regis, buvo trys „pro“, o gal ir keturi), kuris buvo admirolas kariniame jūrų laivyne, garbei, o tai nebuvo taip jau romantiška.

Nors tėtis buvo sakęs, kad admirolai šiose vietovėse yra itin „paprasti“ (mama tokiu pat žodžiu apibūdino ir kai kuriuos vaikus mano klasėje), man jie buvo patys gražiausi drugeliai su ryškiai raudonais sparneliais ir juodais apskritimais jų galuose. Šie man priminė ženklus ant „Spitfire“, kuriuo tėtis skraidė kare. Tačiau ši mintis nuliūdino, nes *taip pat* priminė, jog rytoj jis vėl išvyksta skraidyti.

– Sveika, mieloji, ką tu čia veiki viena?

Tėčio balsas mane išgąsdino, nes kaip tik apie jį galvojau. Pakėlusi akis pamačiau, kad jis ateina per terasą prie manęs. Cigaretę, kurią rūkė, numetė ant žemės ir sutrynė batu. Žinojo, kad negaliu pakęsti jos kvapo.

– Nesakyk Deizei, kad mane matei, gerai, tėveli? Nes ji iškart nusiųs mane į lovą, – greitai pasakiau, kai jis atsisėdo šalimais ant laiptelio.

– Pažadu. Be to, niekas neturėtų gulėti lovoje tokį puikų

Apvaizdos atsiųstą vakarą kaip šis. Manau, birželis yra pats geriausias mėnuo Anglijoje; visa gamta pabudusi po ilgo žiemos miego, rąžosi ir žiovauja, skleisdama savo lapelius ir gėles, kuriomis gėrimės mes, žmonės. Rugpjūtį visa jos energija bus išdeginta karščio ir gamta jau ruošis miegui.

– Kaip ir mes, tėveli. Žiemą man patinka gultis į lovą, – gūžtelėjusi pasakiau.

– Tikra tiesa, mieloji. Niekada nepamiršk, kad mes esame amžinai susiję su gamta.

– Biblija sako, kad žemėje viską sukūrė Dievas, – rimtai pasakiau, išmokusi tai Šventraščio pamokose.

– Iš tiesų, nors man sunku patikėti, kad Jam tai pavyko vos per šešias dienas, – sukikeno tėtis.

– Tai stebuklas, tėveli, ar ne? Panašiai kaip Kalėdų Senelis per vieną naktį išnešioja dovanas vaikams visame pasaulyje.

– Taip, Pouze, žinoma. Pasaulis yra stebuklingas, todėl visi turime būti dėkingi, kad jame gyvename. Niekada to nepamiršk, gerai?

– Gerai. Tėveli?

– Ką, Pouze?

– Kelintą valandą rytoj išvyksti?

– Turiu suspėti į traukinį tuoj po pietų.

Nudelbiau akis į savo juodus lakuotus batelius.

– Bijau, kad tavęs ir vėl nesužeistų.

– Nebijok, mieloji. Kaip sako tavo mama, aš – nesunaikinamas, – šypsodamasis pasakė jis.

– Kada grįši namo?

– Tuoj pat, kai tik gausiu leidimą, o tai neturėtų ilgai užtrukti. Prižiūrėk mamą, kol manęs nebus, gerai? Žinai, kad jai vienai čia būna labai liūdna.

– Aš visada stengiuosi, tėveli. Bet jai liūdna todėl, kad pasiilgsta tavęs ir tave myli, ar ne?

– Taip, Pouze, ir aš ją taip pat myliu. Tik mintys apie ją – ir tave – man padeda ištverti, kai skraidau. Matai, mes buvome neseniai susituokę, kai prasidėjo šis nelemtas karas.

– Po to, kai išgirdai ją dainuojančią Paryžiaus klube ir tą pačią minutę įsimylėjai, o tada skubiai išsivežei į Angliją, kad ji už tavęs ištekėtų, kol nepersigalvojo, – svajingai pasakiau.

Mano tėvų meilės istorija buvo daug geresnė už visų pasakų mano knygelėse.

– Taip. Dėl tokios meilės gyvenime ir vyksta stebuklai, Pouze. Net ir pačią pilkiausią viduržiemio dieną meilė gali nušviesti pasaulį, kad jis atrodytų toks gražus kaip dabar.

Tėtis giliai atsiduso ir suėmė mano plaštaką savo dideliu delnu.

– Pažadėk man, kad radusi meilę tvirtai įsikibsi jos ir niekada nepaleisi.

– Pažadu, tėveli, – rimtai ištariau, žiūrėdama į jį.

– Gera mergytė. O dabar turiu eiti persirengti vakarienei.

Jis pabučiavo mano garbanas, atsistojo ir grįžo į namą.

Žinoma, tada dar nežinojau, kad tai buvo paskutinis tikras pokalbis su tėčiu.

Kitos dienos popietę tėtis ir visi svečiai išvyko. Tą vakarą buvo labai karšta, oras kvėpuojant atrodė tirštas ir sunkus, tarytum iš jo būtų buvęs išsunktas visas deguonis. Namai nutilo – Deizė kaip ir kas savaitę išėjo gerti popiečio arbatėlės pas savo draugę Editą, tad nesigirdėjo nė įprasto jos bambėjimo arba dainavimo (iš jų man labiau patinka bambėjimas) plaunant indus. O jų buvo daug, vis dar sukrautų į stirtas ant padėklų indų plovy-

kloje. Pasisiūlau padėti išplauti taures, bet Deizė pasakė, kad labiau trukdysiu nei padėsiu, ir man tai pasirodė ne itin sąžininga.

Mama atsigulė į lovą tą pat akimirką, kai paskutinis automobilis pranyko už kaštainių. Atrodo, jai vėl prasidėjo migrena, nors Deizė sakė, jog tai tik prašmatnus žodis pagirioms, – nelabai supratau, ką jis reiškia. Sėdėjau susirangiusi ant suolelio prie lango, kuris buvo virš Admirolo namo portiko. Todėl visada pirmoji pamatydavau pas mus atvykstančius svečius. Tėtis vadindavo mane mažąja žvalge ir nuo tada, kai mūsų liokajus Frederikas išėjo kariauti, dažniausiai aš atidarydavau pagrindines duris.

Iš čia aiškiai mačiau įvažą, vingiuojančią tarp abiejose pusėse augančių senų kaštainių ir ąžuolų. Tėtis buvo sakęs, kad kai kurie iš jų pasodinti beveik prieš tris šimtus metų, kai pirmasis admirolas pasistatė namą. (Mane ši mintis žavėjo, nes tai reiškė, jog medžiai gyvena žemėje kone penkis kartus ilgiau nei žmonės, jei Britanijos enciklopedija mūsų bibliotekoje nemeluoja ir vidutinė vyrų gyvenimo trukmė yra šešiasdešimt vieni, o moterų – šešiasdešimt septyneri metai.) Gerai prisimerkusi giedrą dieną virš medžių viršūnių ir šiek tiek žemiau dangaus įžiūrėdavau ploną pilkšvai melsvą juostą. Tai buvo Šiaurės jūra, tyvuliuojanti vos už aštuonių kilometrų nuo Admirolo namo. Buvo baisu pagalvoti, kad netrukus vieną dieną per ją mažu lėktuvėliu skris mano tėtis.

– Laimingai grįžk namo, greitai grįžk namo, – sušnibždėjau tamsiems pilkiems debesims, grasinantiems suspausti besileidžiančią saulę kaip sultingą apelsiną (*labai* seniai jų neragavau). Oras buvo ramus, pro langą nepūtė nė menkiausias vėjelis. Tolumoje išgirdau griaustinio dundėjimą – tikėjausi, kad Deizė klysta ir Dievas nepyksta ant mūsų. Niekaip nesupratau, ar Jis buvo piktas Deizės Dievas, ar geras pastoriaus Dievas. Galbūt Jis kaip tėvas – gali būti ir geras, ir piktas.

Pradėjus kristi pirmiesiems lašams, kurie netrukus virto liūtimi, dangų raižant Dievo pykčio blykstėms tikėjausi, kad tėtis laimingai nuvyko į savo bazę, nes jei ne, tai dabar visas peršlaptų ar net dar blogiau – būtų nutrenktas žaibo. Kadangi pradėjo šlapti palangė, uždariau langą ir supratau, kad mano pilvas gurgia ne ką tyliau už griaustinį. Tad nusileidau į pirmą aukštą pasiimti duonos ir džemo, Deizės man palikto vakarienei.

Niaurioje prieblandoje lipdama plačiais ąžuoliniais laiptais galvojau, koks dabar tylus namas, palyginti su vakarykšte diena, kai, rodės, staiga atvyko visas būrys zvimbiančių plepių bičių, kurios lygiai taip pat staiga ir išvyko. Virš galvos tylą nutraukė dar vienas griaustinio trenksmas ir pamaniau, kaip gerai, kad nesu bailiukė, nebijau nei tamsos, nei dudenimo, nei būti viena.

„Ak, Pouze, tavo namai tokie šiurpūs, – pasakė Meibelė, kai pasikviečiau ją arbatėlės. – Tik pažiūrėk į visus šiuos paveikslus mirusių žmonių su senamadiškais kostiumais! Nuo jų man kinkos dreba, – virpėdama pridūrė, rodydama į Andersonų protėvių portretus, kabančius laiptinėje. – Naktį bijočiau išeiti iš kambario, jei užsinorėčiau į tualetą, nes dar sutikčiau kokį nors vaiduoklį."

„Tai mano senų laikų giminaičiai ir esu tikra, kad jie būtų labai draugiški, jei sugrįžtų pasisveikinti", – tariau nuliūdusi, kad jai nepatiko Admirolo namas taip, kaip jį mėgau aš.

Dabar eidama vestibiuliu ir aidinčiu koridoriumi, vedančiu į virtuvę, visai nebijojau, nors jau buvo labai tamsu, o mama, tikriausiai mieganti savo kambaryje antrame aukšte, neišgirstų, jei imčiau šaukti.

Žinojau, kad čia esu saugi, kad nieko blogo negali nutikti tarp šių tvirtų namo sienų.

Pabandžiau įjungti virtuvėje šviesą, bet, regis, buvo dingusi

elektra, todėl uždegiau vieną iš žvakių, stovinčių ant lentynos. Mokėjau greitai uždegti žvakę, nes elektra Admirolo name, ypač nuo tada, kai prasidėjo karas, pasikliauti negalėjome. Man patiko jų švelnus, virpantis švytėjimas, apšviečiantis tik tą vietą, kurioje stovi. Be to, žvakių šviesoje net ir labai negražus žmogus atrodo dailiai. Paėmusi duonos riekeles, kurių iš anksto buvo atpjovusi Deizė, – nors žvakes uždegti galėjau, man buvo draudžiama liestis prie aštrių peilių, – storai aptepiau sviestu ir džemu. Tada su kąsniu burnoje pasiėmiau lėkštę, žvakę ir grįžau į miegamąjį stebėti audros.

Sėdėjau prie lango ir valgydama duoną su džemu prisiminiau, kaip dėl manęs jaudinosi Deizė prieš išeidama, nes tai buvo jos laisvas vakaras. Ypač dabar, kai tėčio nėra namie.

„Negerai mažai mergaitei būti vienai tokiame dideliame name“, – murmėjo ji.

Paaiškinau, kad nebūsiu viena, nes namie yra ir mama, be to, nesu maža – man septyneri, o tai jau visai nemažai.

„Hm! – numykė ji, nusiimdama prijuostę ir kabindama ant virtuvės durų kablio. – Nekreipk dėmesio į tai, ką ji sako, jei reikės, nueik ir pažadink ją.“

„Gerai“, – kaip visada atsakiau, bet, žinoma, niekada jos nežadindavau, net kai sykį privėmiau ant grindų ir labai skaudėjo pilvą.

Žinojau, kad mama supyktų, jei pažadinčiau, nes jai reikėjo miego. Šiaip ar taip, galėjau pabūti ir viena, nes buvau pripratusi nuo tada, kai tėtis išėjo į karą. Be to, bibliotekoje buvo visas rinkinys Britanijos enciklopedijos. Jau perskaičiau pirmus du tomus ir dar laukė dvidešimt du. Ko gero, kai pabaigsiu, jau būsiu suaugusi.

Šį vakarą be elektros buvo per tamsu skaityti ir iš žvakės liko

tik galiukas, todėl žiūrėjau į debesis, stengdamasi negalvoti apie tai, kad tėtis išvyko, antraip ašaros pradėtų byrėti taip tankiai, kaip į langą barbeno lietaus lašai.

Besidairydama akies krašteliu pastebėjau šmėstelint kai ką raudona viršutiniame lango kampe.

– Ak, tai drugelis! Admirolas!

Atsistojusi ant suoliuko pamačiau, kad tas vargšelis kaip įmanydamas stengiasi pasislėpti nuo audros, mėgindamas užsiglausti už lango rėmo. Turėjau jį išgelbėti, todėl atsargiai atšoviau viršutinio lango užraktą ir iškišau ranką į lauką. Nors drugelis nejudėjo, kiek užtrukau, kol smiliumi ir nykščiu jį suėmiau, nes nenorėjau pažeisti trapių sparnelių, tvirtai suglaustų, šlapių ir slidžių.

– Pagavau, – sušnibždėjau, atsargiai traukdama vidun sušlapusią ranką, tada sausąja uždariau ir užšoviau langą. – Na, štai, mažyli, – tariau, apžiūrinėdama jį, tupintį man ant delno. – Ir kaip išdžiovinsime tavo sparnelius?

Svarsčiau, kaip jie išdžiūtų, jei sušlaptų gamtoje, nes tikriausiai lauke dažnai sušlampa. „Šiltu vėjeliu“, – nusprendžiau ir burna ėmiau atsargiai pūsti šiltą orą.

Iš pradžių drugelis nejudėjo, bet paskui, kai jau maniau, kad nualpsiu tiek daug iškvėpusi, pamačiau, kaip suplazdėjo ir išsiskleidė sparneliai. Anksčiau niekada man ant delno netupėjo drugelis, tad palenkiau galvą ir ėmiau apžiūrinėti gražias spalvas ir sudėtingą sparnelių raštą.

– Tu tikras gražuolis, – tariau. – Ką gi, šį vakarą negali grįžti laukan, nes paskęstum, todėl paliksiu tave ant palangės, kad matytum draugus už lango, o rytoj ryte galėsi laisvas skristi, kur panorėsi.

Atsargiai pirštų galiukais suėmiau jį ir padėjau ant palangės.

Kurį laiką jį stebėjau, spėliodama, ar drugeliai miega išskleidę sparnelius, ar suskleidę. Bet man pačiai pradėjo merktis akys, todėl užtraukiau užuolaidas, kad jam nekiltų pagundos skraidyti po kambarį ir atsitūpti kur nors aukštai ant lubų. Jei taip nutiktų, niekaip jo nepasiekčiau, ir drugelis mirtų iš bado ar baimės.

Pasiėmusi žvakę perėjau kambarį ir atsisėdau ant lovos, patenkinta, kad pavyko išgelbėti vieną gyvybę, ir svarstydama, jog tai galbūt geras ženklas ir tėtis šįkart grįš nesužeistas.

– Labanakt, drugeli. Saldžiai miegok iki pat ryto, – sušnibždėjau, užpūčiau žvakę ir užmigau.

Pabudusi pamačiau lubas išmarginusius dryžius šviesos, prasiskverbusios pro užuolaidų tarpus. Jie buvo geltoni, vadinasi, saulė jau pakilusi. Prisiminusi drugelį išlipau iš lovos ir atsargiai atitraukiau užuolaidas.

– Oi!

Man užgniaužė kvapą pamačius drugelį, suskleistais sparneliais gulintį ant šono su ore styrančiomis mažutėmis kojelėmis. Kadangi vidinė sparnelių pusė buvo tamsiai ruda, jis atrodė kaip didelė negyva kandis. Apsiašarojusi paliečiau jį, norėdama įsitikinti, bet drugelis nesujudėjo, tad supratau, kad jo siela jau danguje. Galbūt aš jį numarinau, neišleidusi vakar vakare į laisvę. Tėtis visada sakydavo, kad reikia juos labai greitai paleisti, ir nors jis buvo ne stiklainyje, vis tiek ne gamtoje. O gal jis mirė nuo plaučių uždegimo arba bronchito, nes buvo visas sušlapęs.

Stovėjau ir žiūrėjau į jį aiškiai suprasdama, jog tai labai blogas ženklas.

Daugybė žmonių vaikšto kaip akli,
nepastebėdami juos supančio grožio ir stebuklų. Bet ne tu, Pouze.
Tu jau dabar matai daug daugiau nei kiti.

© Roni Rekomaa/Lehtikuva

LUCINDA RILEY (Liusinda Raili) gimė Airijoje. Pirmąją savo knygą ji parašė būdama dvidešimt ketverių, baigusi ankstyvą karjerą kine, teatre ir televizijoje. Jos knygos išverstos į 37 kalbas, visame pasaulyje jų parduota daugiau nei 20 milijonų egzempliorių, jos nuolat yra *Sunday Times* ir *New York Times* bestselerių sąrašuose. Šiuo metu ji rašo „Septynių seserų“ ciklą, pasakojantį įvaikintų seserų istorijas ir pagrįstą mitu apie garsųjį Plejadžių žvaigždyną. Kiekviena šio ciklo knyga tampa bestseleriu visame pasaulyje. Šiuo metu viena Holivudo kino kompanija ruošiasi pagal šį ciklą statyti serialą.

„Drugelių kambarys“ – tai įkvepiantis romanas apie šeimą, kurios praeityje glūdi grėsminga paslaptis.
Pouzei jau greit sukaks septyniasdešimt; ji vis dar tebegyvena didžiuliame name Safolke, kur praėjo jos vaikystė ir kur ji pati užaugino du savo sūnus. Čia visi jos prisiminimai, anksti žuvusio tėvo drugelių kolekcijos, visą gyvenimą puoselėtas nuostabus sodas. Tačiau namas didelis ir senas, o ji – viena. Netikėtai į Pouzės gyvenimą įsiveržia Fredis, jos jaunystės meilė, kuris paliko ją prieš 50 metų nieko nepaaiškinęs, – ir gyvenimas pradeda kunkuliuoti... Bet labiau už viską jai norisi išsiaiškinti, kur ir kodėl kadaise dingo Fredis. Pasirodo, jos buvęs mylimasis ir jos vaikystės namas saugo didžiulę paslaptį...

ISBN 978-609-466-471-7
9 786094 664717
TYTO ALBA

Pirkite internetu
www.tytoalba.lt